

σκων, καὶ Ἰωάννης ὁ Πέζαρος, ἀλλὰ τὸ σχέδιον τοῦτο ἐναυάγησε¹. Πλὴν τῶν ἐξεληθόντων διασήμεων ἐν τῷ κόσμῳ τῶν γραμμάτων μαθητῶν τοῦ Ἄθωνος ὀνομαστέος πλὴν ἐτέρων καὶ ὁ αὐτόθι ἐφησυχάζων (1820) καὶ συγγράφων πλείσθ' ὅσα ὠφέλιμα Νικόδημος Ἄγιορείτης μοναχὸς, Νάξιος.

Κατὰ δὲ τὴν ἐπίλοιπον Μακεδονίαν, Ἠπειρον καὶ Θεσσαλίαν, αἵτινες τρόπον δὴ τινα ἀπὸ κοινῆς τινος ἐστίας τὸ φῶς λαμβάνειν εἰώθασιν, ἔχνη ἀμυδρὰ ἔχομεν τῆς διαδασκαλίας Παχωμίου τοῦ Ρουσάνου (1520). Ὁ ζηλωτὴς οὗτος καὶ λογιώτατος ἀνὴρ, πολλῆς ἀπολαύων φαίνεται φήμης καὶ ὑπολήψεως ἐκ τῆς πρὸς Ἀθανάσιον τὸν Νευπάκτου Ἐπιστολῆς κατὰ Καρτάνου, ἣν ἤθελε νὰ μεταβάλη εἰς Καθολικὴν Ἐπιστολὴν², πολλὰ δὲ τῆς Ἑλλάδος περιηγησάμενος, τὰς νήσους τοῦ Αἰγαίου, Θράκην καὶ τὰς περὶ τὸν Πόντον χώρας (οἶον τὴν Σαζόπολιν καὶ ἄλλας) Μακεδονίαν (ἐν δὲ τῷ Ἄθῳ καὶ ἐμόναζεν), Ἀχαΐαν καὶ τὰ πολλὰ τῆς Πελοποννήσου, πολλαχοῦ τὸν Ἕλληνα λόγον ἐδίδαξε μετὰ καρποφορίας³. Πλὴν τούτου κατὰ τὸ 1670 φαίνεται ἐν Μακεδονίᾳ διδάξας καὶ Σωφρόνιος ὁ Λειχοῦδης, Κεφαλλῆν⁴.

Παρὰ τὴν Θεσσαλονικίην ἐν τῇ κώμῃ τῆς Χαλκιδικῆς Πολυγύρου κατὰ τὴν πρώτην εἰκοσαετηρίδα τῆς ΙΘ' Ἐκατ. ἀπαντῶμεν Ἕλληνοδιδάσκαλον λαϊκὸν τινα ἀνώνυμον, μέλος τῆς Φιλικῆς Ἐταιρίας ὄντα⁵. Ἐν Βοδεροῖς περὶ τὰ μέσα τῆς ΙΗ' Ἐκατ. ἐδίδασκεν Ἀμφιλόχιος ὁ Παρασκευᾶς ἐξ Ἰωαννίνων, τῷ δὲ 1764 Κωνσταντῖνος μοναχὸς, μαθητὴς τοῦ Εὐγενίου, σχολαρχήσας καὶ ἐν Κοζάνῃ. ἡ Σχολὴ τῶν Βοδενῶν διατηρεῖται ἀκμαία καὶ μέχρι τοῦ νῦν⁶.

(1) Τὰ περὶ τῆς ἐν Ἄθῳ Σχολῆς Π. Ἄρ.

(2) « Ἡβουλόμην μὲν τοι Καθολικὴν θεῖναι τὴν τοιαύτην Ἐπιστολὴν ἐπεὶ καὶ πολλοὺς τῶν ἀγνώτων ἤκουσα ἐμπλακέντας ταῖς ἄρκυσι τοῦ νέου τούτου ψευδοδιδασκάλου καὶ κατέχοντας ὡς ἕτερον Εὐαγγέλιον... ἀλλ' ἄλογον τοῦτο καὶ κομιδῇ ὑπερφύλον καὶ γελοῖον διέγνων, ὡς τὸ τῶν Ἀρχιερέων δῆθεν ὑφαρπάζων λειτούργημα, ἢ ἀδυνάτοις ἐπιχειρῶν. » Ἑλληνομνήμ. Η', 452.

(3) Κ. Οἰκονόμου περὶ τῶν Ο'. Δ', 793—.

(4) Α. Λασκάρως Περὶ τῶν ἀδελφῶν Λειχοῦδῶν ἐν τῷ Περιοδικῷ τοῦ Ἑλλ. Φιλ. Συλλογῶν Τεύχει Ζ', 27—.

(5) Π. Ἄρ. (6) Π. Ἄρ.

